

יד
מהר"ץ

שערי יצחק

השיעור השבועי

של מרן הגאון
הרב יצחק רצאבי שליט"א
פוסק עדת תימן

נמסר במוצש"ק וילך
דרשת שבת שובה
מרחשון ה'תשע"ג ב'שכ"ד
בבית המדרש "פעולת צדיק"
בני ברק

נושאי השיעור:

מעלת אמירת י"ג מדות של רחמים.

כח התשובה בימים אלו, ומהות הצום ביום הכיפורים.

ישוב לקושיא, מתי י"ג מדות אינן חוזרות ריקם?

הפסקה בין שמות השם בי"ג מדות, ולא הפרדה ממש.

חומרת החזקת מכשירי אייפון וכדומה, חיבור לאינטרנט לא מסונן ואופן ניתוקו.

מלחמה מבית ומחוץ כנגד עם ישראל, ועצות מעשיות להתגבר על כך ולהינצל.

כל הזכויות שמורות

יוצ"ל ע"י מוסדות יד מהרי"ץ בני ברק

טלפקס: 03-5358404. נייד: 050-4140741

דוא"ל: yad@maharitz.co.il

להאזנה לשיעור דרך הטלפון:

קול הלשון – 03-6171031

מספר השיעור – 304

ניתן להקדיש כל שיעור

להצלחה, לרפואה, או לעילוי נשמת

ברמים בטלפון: 050-4140741

והתורמים והמסייעים להפצת התורה ולזיכוי הרבים,

ימלא המקום ב"ה כל משאלות ליבם לטובה. אכי"ר.

מעלת אמירת י"ג מדות של רחמים, ומתי אינן חוזרות ריקם?

השיעור מוקדש בעז"ה לע"נ מרת רומיה בת סאלם ע"ה, אמו של ידידנו הרב אמנון יצחק שליט"א יבדל לחיים ארוכים, אשר נפטרה בשבת זו. תנצב"ה. ולרפואת אביו הרב זכריה בן עוזן (עואד), ה' ב"ה ישלח לו רפואה שלימה בתוך שאר חולי עמו בית ישראל.

הגמרא במסכת ראש השנה [דף י"ז ע"ב] אומרת, ויעבור י"י על פניו ויקרא, א"ר יוחנן אלמלא מקרא כתוב, אי אפשר לאומרו. מלמד שנתעטף הקב"ה כשליח צבור, והראה לו למשה סדר תפלה. אמר לו, כל זמן שישראל חוטאין, יעשו לפני כסדר הזה, ואני מוחל להם. ה' ה', אני הוא קודם שיחטא האדם, ואני הוא לאחר שיחטא האדם ויעשה תשובה. אל רחום וחנון, אמר רב יהודה, ברית כרותה לי"ג מדות, שאינן חוזרות ריקם, שנאמר (שמות ל"ד, י) הנה אנכי כורת ברית. אמר ר' יוחנן, גדולה תשובה שמקרעת גזר דינו של אדם וכו'. הקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו, מגלה למשה רבינו כיצד אפשר להינצל ממדת הדין ומחרון אף הקיים בעולם. אם ח"ו חטאו, איך יימחל להם. הקב"ה הראה למשה הלכה למעשה. התעטף בטלית כש"צ ואמר ויעבור וגו'. תאמרו את כל סדר שלש עשרה מדות כסדר הזה.

הריטב"א ועוד מפרשים מסבירים, שהדיוק שחז"ל דורשים הוא מהמלה 'ויעבור', דהיינו כש"צ העובר לפני התיבה. מהרש"א אומר, כשליח ציבור המעביר טליתו על פניו וקורא. דהיינו, ישנם לפעמים שלוחי ציבור או אפילו אנשים סתם, שכדי לכוון בתפילה הם מסתירים את פניהם בטלית. כדי שהמחשבה כולה תהיה בעניין שהוא מדבר עליו, ושלא יפריעו לו דברים אחרים. א"כ אפילו שהוא עוצם את עיניו, הוא עושה עוד הסתרה. ממילא זהו ויעבור י"י על פניו, כלומר כיסוי על הפנים. וכן, 'תאמרו לפני כסדר הזה'. לכאורה מאי סלקא דעתך שיעשו

סדר אחר? למה שישנו את הסדר? בכל אופן, רואים שיש סדר לי"ג מדות, ושהם מסודרות לפי סדר מסויים.

אולם, מה שהגמ' אומרת 'ברית כרותה לי"ג מדות שאינן חוזרות ריקם', אם נבחן זאת הלכה למעשה, וכי כשיחיד או ציבור הנמצאים בצרה ואומרים י"ג מדות, בקשתם בודאי תתמלא? לכאורה הרי יש 'ברית כרותה', הנה אנכי כורת ברית, דהיינו זו הבטחה שאינן חוזרות ריקם, א"כ מדוע הדבר לא מתקיים? בהמשך השיעור נבאר זאת בעה"ת.

כח התשובה בימים אלו, ומהות הצום ביום הכיפורים. לפני כן [דף ט"ז ע"ב] אומרת הגמ' כך, א"ר כרספדאי א"ר יוחנן, שלשה ספרים נפתחין בר"ה, אחד של רשעים גמורין, ואחד של צדיקים גמורין, ואחד של בינוניים. צדיקים גמורין, נכתבין ונחתמין לאלתר לחיים. רשעים גמורין, נכתבין ונחתמין לאלתר למיתה. בינוניים, תלויין ועומדין מר"ה ועד יוה"כ. זכו, נכתבין לחיים. לא זכו, נכתבין למיתה. א"כ, אנן, בינוניים אנן. לא נדבר על צדיקים, וב"ה גם איננו בחלק של רשעים, אבל לפחות אנחנו בינוניים. אם אביי אמר שאנו בינוניים, א"כ מה נגיד אנחנו? הלאי שנזכה להיות בבינוניים. בכל אופן, בינוניים תלויים ועומדים מר"ה ועד יוה"כ. זכו, נכתבים לחיים. מה פירוש זכו? מישהו החליט לזכות אותם, וכי זו הגרלה? אלא הכוונה זכו, שהוסיפו זכויות. אם עשו מצוות, נכתבים לחיים. לא זכו, נכתבים למיתה. לא כתוב שחטאו או שהרשיעו, א"כ מדוע הם נחתמים למיתה? על שאלה זו עמדו הרבה מפרשים.

כמובן, הכל הוא כפי שכותב הרמב"ם בהל' תשובה [פ"ג ה"ב], ואין שוקלין אלא בדעתו של אל דעות, והוא היודע היאך עורכין הזכויות כנגד העונות. זה לא בדיוק שהאדם עומד על הגבול, וכל דבר קטן יכול לשנות את המדידה. בכל אופן, יש מצב של בינוניים, התלויים ועומדים,

ממילא זה חן וחסד ורחמים מאתו יתברך, שישנה אפשרות למחוק את החטאים.

יוצא לפי"ז, שהעניין של התשובה, מצד אחד זה חן וחסד ורחמים עצומים, ומצד שני זהו אסון גדול לרשעים. וכך לשון מהרי"ץ [עץ חיים ח"א דף נ"ו ע"ב], עניין התשובה הוא לפוקה ולמכשול לרשעים, שברא להם ה' ברוך הוא רפואה לשוב, ואינם שבים. בזה יגדל עונם, וייענשו יותר. אדם אינו יכול לומר, טוב, מה אעשה, את הנעשה אין להשיב. חטאתי. מה ביכלתי לעשות? וא"כ הוא ממשיך ואדרבה מתדרדר עוד יותר. אין הדבר כן, אלא יש לך אפשרות לחזור בתשובה. אם תחזור בתשובה, אתה רצוי לפני הקב"ה כמו שהיית לפני החטא. כמו שהבאנו קודם מה שהגמ' אומרת, י"י י"י, אני הוא קודם שיחטא האדם, ואני הוא אחרי שיחטא האדם. אל תחשוב שאתה נחשב בדרגא שנייה, אלא זה אותו דבר. זהו אותו השם. מה שהיה קודם, זהו מה שעכשיו. אתה רצוי ואהוב ונחמד לפני הקב"ה, בדיוק כמו קודם. א"כ, תראה מה אני מוכן לתת לך, ואתה אינך חוזר בתשובה! זה כבר אסון גדול.

מסיים מהרי"ץ, ובזה יראו כל העם מקצה, וישובו. כדי שלא יענשו בעונש גדול מאד. זה פירוש הפסוק, פִּי עֲמָץ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּוְרָא [תהלים ק"ל, ד']. דהיינו, כיון שנתת אפשרות של סליחה ותשובה, שתסלח ותמחל להם, א"כ עי"ז יש לרשעים את האפשרות לתקון, וממילא הם יחזרו לירוא את הקב"ה. 'למען תורא' היינו, שיבואו לידי יראה. אבל אם לא היתה אפשרות כזאת, א"כ הם היו ממשיכים בדרכם ומתרחקים הרבה מיראת ה'. אבל מי שלא מנצל זאת, אוי ואבוי לו.

ידועים דברי רבינו יונה [שערי תשובה שער א' אות ב'] בעניין זה, ודע, כי החוטא כאשר יתאחר לשוב מחטאתו יכבד עליו מאד ענשו בכל יום, כי הוא יודע כי יצא הקצף עליו ויש לו מנוס לנוס שמה, והמנוס הוא התשובה, והוא עומד במרדו והנו ברעתו, ובידו לצאת מתוך ההפכה,

אבל למה אם הם לא זכו, נכתבים למיתה? אם היה כתוב שהם חטאו, הדבר היה מובן, אבל לא כתוב שחטאו, אלא הם נשארו באותו מצב כמו שהיו. בעשרת ימי תשובה אדם זה לא התייחס, מה שעשה בחודש אלול עשה גם בחודש מנחם אב ותשרי ומרחשון. כפי שהיה בחודשים שעברו, כך היה בחודש אלול. הוא לא זכה, אבל גם לא חטא. נשאר אותו הדבר. א"כ מדוע הוא נכתב למיתה?

התשובה על כך היא, שעצם הדבר שאינו חוזר בתשובה, בכך הוא לא זכה. יש הרי מצוה לחזור בתשובה, נותנים לאדם הזדמנות לחזור בתשובה, והוא אינו מנצל הזדמנות זאת, זהו חטא גדול, המטה את כף הדין לכף חובה, וממילא נכתב למיתה.

הקב"ה נתן אפשרות של תשובה. ידוע מהספרים הקדושים, שכל עניין התשובה, הוא חן וחסד ורחמים מאת הקב"ה, שנתן אפשרות לאדם לחזור בתשובה. כי לכאורה, כיצד אפשר לתקן חטא? הרי זהו מעשה שנעשה, א"כ איך אפשר לשנותו?! לאומות העולם, אין אפשרות לחזור בתשובה. גם אם הקב"ה מקבל את תשובתם ולא נפרע מהם כמעשיהם הרעים, כמו שהיה באנשי נינוה, אבל אין פירושו שנמחק החטא, כי אם הם יחזרו לחטוא יקבלו עונש בכפלי כפלים, גם על מה שהיה וגם על העתיד. אבל אצל עם ישראל, החטא נמחק. גם אצל יחיד, וגם אצל ציבור. אם אדם חזר בתשובה כראוי, החטא שחטא אינו קיים יותר. אם יחטא חטא אחר, רק עליו הוא ייענש. אבל אצל אוה"ע, זה לא כך, אצלם בסה"כ מעבירים דף, אבל החטאים נשארו כפי שהם.

כל עניין התשובה בעצם, עפ"י השכל, לא צריכה להיות אפשרות שאדם יחטא ויחזור בתשובה וזה יתקבל. במשפט בני אדם אין דבר כזה. אם אדם חטא, ויגיד אחזור בתשובה, אתן צדקה ואעשה סיגופים, הדבר לא תופס במשפט בני אדם. לא רק בדיני אומות העולם, אלא אפילו לפי בית דין ישראל. אולם רק אצל הקב"ה הדבר הוא כך.

ולא יגור מפני האף והחמה, על כן רעתו רבה. בכך שאינו חוזר אלא ממשיך בחטאיו, אם עובר יום ועוד יום ואינו משתמש בדרך שניתן לו לחזור בתשובה, א"כ בזה מוסיף עליו חטא על פשע. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה על העניין הזה (קהלת רבה ז', ל"ב), משל לכת של לסטים שחבשם המלך בבית האסורים, וחתרו מחתרת, פרצו ויעבורו ונשאר אחד מהם. בא שר בית הסוהר וראה מחתרת חתורה והאיש ההוא עודנו עצור, ויך אותו במטהו. אמר לו: קשה יום! הלא המחתרת חתורה לפניך ואיך לא מהרת המלט על נפשך? זהו המשל לאפשרות של התשובה. יש לך אפשרות לברוח מפה, כולם ברחו, מה נשאר להיות נמק פה בבית האסורים?

רבים שואלים על המשל הזה, שהרי לכאורה מגיע לו פרס על כך שלא ברח מבית האסורים. היתה לו אפשרות לברוח, אבל הוא צדיק, חזר בתשובה ואינו רוצה לברוח, הוא נשאר במעצר ומחכה שיעשו לו משפט וישפטהו, מעוניין לרצות את עונשו, א"כ מה רוצים ממנו? ועוד שר בית הסוהר בא, ומכה אותו במטהו. במקום להעריך אותו, שלמרות שהיתה לו אפשרות לברוח, הוא לא ברח. כולם ברחו. הוא ממש יוצא דופן מכולם, אדם נהדר בעל מדות טובות, א"כ דוקא אותו אתה מכה למה לא ברחת? לכאורה המשל לכת של לסטים, אינו מובן.

אלא מאי, במדרשי חז"ל אחרים, מובא המשל הזה בסגנון אחר. כתוב שם, שאותו אדם היה טיפש, טיפש אחד היה שם, וראה את החתירה ולא רצה לנוס ולהימלט. דהיינו, שר בית הסוהר התבונן על אדם זה, והבין, שהסיבה שהוא לא ברח היא לא בגלל שברצונו לחזור בתשובה ולקבל עליו את הדין, שהמאסר השפיע עליו ואכן החליט לתקן את מעשיו. לא זאת הסיבה. מה שהוא לא ברח, זה בגלל שהוא טיפש. הוא לא ברח, כי הוא עקשן. נשאר כמו שהיה. אם נשחרר אותו, הוא יחזור לסורו. לכן אומרים לו, שוטה, חבריך ברחו... ואכן ישנה אפשרות שאדם

יתנהג בצורה כזאת. אמנם זו אולי אפשרות רחוקה, לא מצויה, אבל לאדם המתנהג כך זה לא יעזור.

במדרש הגדול [פר' נצבים], מובא הדבר בסגנון אחר. דרשו ד' בהימצאו קראוהו בהיותו קרוב, משל למה הדבר דומה, לכת לסטים שהיו חבושים בבית האסורים, חתר אחד מהם חתירה וברחו כולם. נשתייר שם זקן אחד ולא ברח. כיון שבא השטן החל חובטו במקל אמר לו? בישא, ? בישא. דהיינו, איזה מזל רע יש לך. חתירה כמו זו קדמך ולא הוית עריק. אם יש לך אפשרות לברוח בקלות ואינך בורח, כנראה אין לך מזל. כך לעתיד לבוא הקב"ה אומר לרשעים התשובה לפניכם ולא הייתם יכולים לעשות תשובה, אלא ועיני רשעים תכלנה ומנוס? לכך מה שאמר לישראל כי קרוב אליך הדבר מאד. אם שואלים, כיצד אפשר לחזור בתשובה? איך נדרוש את ה' בהמצאו? איך נמצא אותו? הדבר בכלל לא רחוק. קרוב אליך הדבר מאד, בפיך ובלבבך. בין הפה ללב. בפה אתה יכול להתוודות, ובלב לעשות תשובה. הקב"ה נמצא על ירך.

בגירסא זו של מדרש הגדול, ישנם שני שנויים. ראשית, הוא אומר שאחד חתר חתירה. לא כולם. גם בקהלת רבא כתוב כך. אבל בד"כ במדרשים ובספרים המביאים זאת, כתוב שחתרו כולם. לא שאחד חתר בשביל כולם. יש בזה דיוק. ודבר חדש נוסף שלא נמצא בשום ספר, הוא אומר שמדובר היה באדם זקן. א"כ לכאורה, מה שהזקן לא ברח, זה כי הוא חלש ומסכן, אינו יכול להתפלש שם בחתירה. א"כ מה העניין במשל זה של הזקן?

אלא, במשל עצמו יש רמז. כת הלסטים החבושים בבית האסורים היינו, כל כוחות האדם, הנמצאים בבית הסוהר. אדם כבול ביצריו, כל גופו רח"ל, אינו מסוגל להתגבר על טבעו, וכך הוא נופל ונופל. יום אחד, חתר אחד מהם חתירה. אחד מהאיברים, דהיינו השכל שלו. יום אחד הוא התעורר לחזור בתשובה, אחד מהם

צמו אותו הדבר, אותו שיעור זמן, ובמוצאי כיפור שניהם אכלו באותו הרגע, אבל בכל אופן שכרו של זה שקיבל את הצום בשמחה, גדול באלף אלפי אלפים לעומת האדם השני שמחכה מתי יגמר הצום ויתפטר מכך. כותב במגן האלף כך, מי שאומר בבוקר יאמר מי יתן ערב להתפטר, אדם כזה אינו מקיים מצוות עשה בשמחה. ראשית יש לדעת, כי כל מצוה צריך לקיימה בשמחה, אפילו אם יש במצוה צער. כתוב זאת בספרים גם לגבי סוכה, לפעמים קשה לקיים מצות סוכה, צריך לעלות ולרדת, ללכת ולטרוח, יש בזה צער. אבל כעת אנו אחרי יום הכפורים, ואם נתחייבנו גלות, זוהי הגלות. נכנסים לסוכה, וצריך לקבל זאת בשמחה. א"כ, גם בעינוי של יום הכיפורים, צריך לשמוח. ואם הוא לא מקיים זאת בשמחה, אינו מקבל שכר חלק אלף מאלפי אלפים משכר השמח בעינוי יום הכיפורים. אלפי אלפים היינו מליונים. אלפי אלפים זה מליון. ובסוף הוא פונה לשכל של האדם ואומר לו, מה אתה מרויח בעצם, מכך שאתה מסתכל בשעון לראות מתי הצום יגמר, הרי בין כה וכה אתה סובל עינוי. כל כך היה סובל עינוי כמו ששמח בליבו אם מקיים בשמחה עצומה בעבודת ד', אדרבה השמחה מהעינוי מבטלת את הצער של העינוי, והתוגה על העינוי מאריכה את העינוי. ראשית אתה מפסיד, כי השכר שלך הוא הרבה פחות מאשר אם היית עושה זאת בשמחה. שנית, אדרבה, השמחה מהעינוי, מבטלת את צער העינוי. דהיינו, אדם ששמח בעינוי, אינו מרגיש את העינוי.

לכאורה קשה, הרי פה בעצם ירד לנו כל העניין. הוא מגלה לנו, תדע לך שאם תשמח בעינוי, לא תרגיש את הצער. א"כ אדם יעשה את החשבון הזה, וממילא כבר אינו עושה זאת לשם שמים. אולם כנראה ביאור הדברים, שהוא כתב זאת כנגד היצר הרע. לפעמים צריכים להקטין את הניסיון. מצד אחד אומרים לאדם, תשמח בעינוי וכו', אבל הוא עדיין אינו במדרגה כזאת. לכן

חתר חתירה וכל האיברים ברחו. אבל יצר הרע נשאר. זהו זקן אחד. כמו שידוע הכתוב בספר קהלת, מלך זקן וכסיל. א"כ זקן זה, לא ברח. לכן התחיל שר בית הסוהר לחבטו במקל. זהו פירושו של בעל סגולת ישראל. משל לכת לסטים, אלו כוחות הנפש. שהיו חבושים בבית האסורים, זה הגוף. חתר אחד מהם חתירה, זה השכל. ברחו כולם, הלכו אחר עצתו. נשתייר שם זקן אחד, זה יצר הרע, מלך זקן וכסיל. והשלטון התחיל חובטו במקל. דהיינו, הוא בעצם כבר חזר בתשובה, אבל יצר הרע עדיין לא נגמר. אפילו שאדם מתקן את עצמו ואת מעשיו, הוא צריך לדעת שעדיין הוא עומד לפני נסיונות, ואי אפשר לדעת מה הלאה. לפעמים דוקא אחרי שאדם חוזר בתשובה, באים לו נסיונות קשים יותר ממה שהיה קודם. לכן צריך לדעת, כי יש לחבוט את הגוף במקל. דהיינו, לייסר את הגוף. כי עינוי הגוף מחליש אותו, ועל ידי כך הוא נכנע. אדם המרגיש את עצמו גיבור ובריא, אינו נכנע. זהו העניין לקום לומר סליחות באשמורות לפנות בוקר. הגמ' אומרת וברכות דף ס"ב ע"ב, שינה בעמוד השחר כאסטמא לפרזלא, כלומר שזה מאד בריא לגוף. אבל אם אדם מרגיש עצמו חזק, א"כ אין לו כניעה. צריך קצת להרגיש חולשה. זה גם העניין בתעניות ובצומות, שאדם ירגיש חולשה וייכנע. וזה גם מה שכתוב בספרים, לגבי תענית יום הכיפורים.

בעל מטה אפרים כותב בספרו מגן האלף וסימן תרי"א, גם בספר יסוד ושרש העבודה כתוב כך, שלצערינו הרבה אנשים ביום הכיפורים מסתכלים על השעון, בודקים מה השעה עכשיו ועוד כמה שעות נגמר הצום... האא, ברוך ה', נשאר עוד שלוש שעות... הוא רק מחכה שהצום ייגמר, רח"ל. נו, בשביל זה התענית? הרי אדרבה, אתה צריך לשמוח, שיהיה ארוך כמה שיותר. נכון שאתה מצטער, אבל על ידי זה בעצם באה הכפרה. זה שאתה מרגיש חולשה, זוהי הכפרה. וכי אינך רוצה כפרה רח"ל?! הוא כותב שם, שיש הבדל בין שני אנשים, שניהם

צריך לרכך אותו, אומרים לו, תשמע ידידי, דע לך שאם תשמח, תרגיש פחות את העינוי. כדאי לך לדעת זאת. אבל, אם תתכוין לכך, תפסיד הרבה. לא כדאי לך. זה רק בשביל היצה"ר, ע"מ שלא יגיד לו, לא כדאי לך לשמוח בעינוי. אבל לאמיתו של דבר, אכן אסור לחשוב על כך. צריך לדעת, אמנם נכון שע"י השמחה אתה מקטין את העינוי, אבל גם אם זה היה מגדיל את העינוי, הייתי רוצה זאת, או לפחות אפילו אם היה אותו הדבר אני מקבל זאת. אבל בגלל שלפעמים צריכים להתחכם נגד יצה"ר, להגיד לו כל מיני תירוצים להרגיעו, לכן כתב שהשמחה מקטינה על צער העינוי.

יש לבקושיא, מתי י"ג מדות אינן חוזרות ריקם? נחזור לעניינינו, לגבי שלש עשרה מדות. שאלנו שאלה, הרי יש ברית כרותה שי"ג מדות אינן חוזרות ריקם, ולמעשה בעוה"ר איננו רואים זאת בפועל. טוב, ואם לא, מה נעשה? וכי לא נאמר אותם?

אנו אומרים באשמורות את י"ג מדות, עשר פעמים. בשש מקומות. פעם הראשונה, אחרי 'שבט יהודה בדוחק ובצער', אומרים אל מלך. פעם שנייה, אחרי 'רחמנא אידכר לן'. פעם שלישית, אחרי 'אנשי אמונה אבדו'. פעם רביעית, אחרי 'תמהנו מרעות'. פעם חמישית, אחרי 'דעני לעניי'. פעם ששית, אחרי 'אם אפס רובע הקן'. בשש מקומות קבעו לומר י"ג מדות, ובשני מקומות אומרים אותם, שנים מקרא ואחד תרגום, א"כ יוצא עוד ארבע פעמים. אחרי 'רחמנא', ואחרי 'דעני לעניי', אומרים אותם שמו"ת, א"כ יוצא בין הכל עשר פעמים.

מהו העניין, שאנו נוהגים לומר אותם שנים מקרא ואחד תרגום. לגבי 'שנים מקרא', יש לכך מקור בספר הפרדס לרש"י. הוא כותב שאומרים את י"ג מדות שתי פעמים, כדי להרבות בריצוי ובתחנונים. כיון שסגולת אמירת י"ג מדות כ"כ חשובה, לכן הוסיפו לומר זאת עוד פעם. לפי"ז

מובן מנהגינו הידוע, אבל אני רואה שישנם כאלה שאינם יודעים זאת, הדור הצעיר שלא זכו להגיד את האשמורות עם הדורות שעברו, לא מכיר את הדבר, שבדרך כלל אם בהתחלת האשמורות עדיין לא נמצאים עשרה אנשים, אומרים בינתיים מצפ"ץ מצפ"ץ, אבל רק פעם אחת. לא אומרים זאת שנים מקרא ואחד תרגום. אפילו אחרי רחמנא, אם אין עשרה, אומרים רק פעם אחת מצפ"ץ. מדוע לא אמרו עוד פעם שניה? כיון שהסגולה של י"ג מדות היא בעשרה, וכשלא אומרים זאת כמו שצריך, א"כ אין לזה כ"כ חשיבות, ממילא אין כ"כ תועלת בריבוי תחנונים, ולכן אומרים זאת רק פעם אחת.

ולגבי הוספת התרגום, כיון שאמרנו תפילה בארמית, כגון רחמנא, לכן אומרים גם זאת בארמית. וכן תמצאו, בכל מקום שהתפילה היא בארמית, לפני או אחרי, אומרים שנים מקרא ואחד תרגום. ואם התפילה היא בלשון הקודש, לא אומרים. אבל ב'רחמנא', או ב'דעני לעניי', או ב'סדר הרחמים' של יוה"כ, שאומרים שם רחמנא רחם עלנא בקל ויעבור, כל מקום שיש תפילה בארמית, קבעו לומר שם גם את י"ג מדות בארמית, כיון שהדבר מתאים לכך. בדרך זו, מרבים בריצוי ובתחנונים. אבל לכאורה, למה צריך לומר באשמורות, י"ג מדות עשר פעמים? הרי מה נפשך, אם אמרת שיש 'ברית כרותה', שי"ג מדות אינן חוזרות ריקם, א"כ מספיק פעם אחת.

אלא מאי, כנראה פירושו כך, שהרי לא כתוב שי"ג מדות יעזרו, אלא ש'אינן חוזרות ריקם'. כמו 'אל תשיבנו ריקם מלפניך'. דהיינו, אפילו אם לא נזכה שתתקבל בקשתנו במלואה, אבל לפחות שיהיה קצת, ולא שבקשתנו תחזור ריקם ללא כלום. א"כ בכל פעם שנאמר זאת, נקבל קצת. קצת ועוד קצת, וכך אנו מוסיפים בכל פעם.

אולם התשובה העיקרית לשאלה זו, צריכים לדעת, הכל הוא בעונותינו הרבים. הר"ר אברהם סבע זצ"ל בעל צרור המור מעיד, שבספרד

תלוי באמירה, רק בעשיית המדות. גם העיון יעקב [מסכת ר"ה דף ט"ז] כותב כך, אבל לפי דבריו, לא חייב שכל הציבור יהיה כך, אלא מספיק שהש"צ צדיק והגון וראוי. לפחות שהוא יהיה בעל המדות האלו, ובזכותו זה יתקבל, כמו שכתוב שהקב"ה נתעטף בטלית כש"צ.

פירוש זה יכול להיות, ולכן בדיעבד גם אנו נאמר פירוש דחוק כזה, ואולי הוא גם נכון ויש לכך סייעתות, שהרי ברוך השם, אין ציבור עני. זה רחום, וזה חנון, וזה ארך אפים, וזה רב חסד, וזה אמת, א"כ אפשר לאסוף מכל הציבור ביחד את כל מדות אלו, ואפשר שבזה יהיה להם זכות. כמו כן שיתנו צדקה לפני התפילה, יעשו חסדים, וכך יהיה אפשר לגבש ולצרף מכולם, שיהיו כל המדות האלו. וכולי האי ואולי. וגם שאנו מוסיפים את זכות אבותינו, אומרים 'בעבור שלש עשרה, זכור לנו ברית שלש עשרה מדות של רחמים'. ידוע מה שמהרי"ץ [ע"ח חלק א' דף נ"ו סוף ע"ב] מפרש בשם מהרי"ו, ש'בעבור שלש עשרה', הכוונה לאברהם יצחק ויעקב, ששמותיהם ביחד הם שלש עשרה אותיות. א"כ בעבור שלש עשרה אותיות אבותינו הקדושים, זכור לנו ברית שלש עשרה מדות של רחמים.

אבל צריכים לדעת, אסור לנו להיבהל. עדיין יכול להיות שיש לנו צד זכות. אמנם הדבר לא מוסכם בכל המפרשים, אבל יש האומרים כך, שאפילו עצם אמירת י"ג מדות מספיקה. האמירה בלבד. יש פירוש נפלא שכותב בעל ההפלאה [מובא בבני יששכר מאמר א' לחודש אלול, דף קי"ט], והוא אומר, יש לנו הכרעה. הרי ידוע, שיש מחלוקת ראשונים בזה. דהיינו, נכון שהרבה מהקדמונים סוברים כי הכוונה יעשו לפני כסדר הזה, לעשות ממש, אבל יש כאלו אומרים שמספיקה הקריאה ולא חייבים לעשות. אומר בעל ההפלאה דיוק מעניין, הרי אנו אומרים, 'אל הורתנו לומר לפניך שלש עשרה, בעבור שלש עשרה זכור לנו ברית שלש עשרה מדות של-רחמים'. כתוב 'הורתנו לומר', לא לעשות. דהיינו, מספיק שתאמרו. וההוכחה לכך, כי אתה

כשהיו אומרים י"ג מדות ומתפללים, מיד היו נענים. הוא מעיד, שראינו זאת הלכה למעשה. הוא אומר שאפילו אומות העולם היו יודעים זאת, וכשהיתה עצירת גשמים, היו באים הגויים ליד בית הכנסת של היהודים, והיו יודעים שכשעולה ש"צ לתיבה עם טלית ומתפלל, מיד הגשמים היו באים. אבל עכשיו, הוא אומר, צווחינן ולית דמשגח בן. דהיינו, הוא היה בשתי תקופות. בתקופה הראשונה, היה דבר כזה. כך היה בכל הדורות. אבל כיון שירדו הדורות, השתנה הדבר. והסיבה היא, משום שחז"ל אומרים זיעשו לפני כסדר הזה. לא כתוב 'אמרו לפני', אלא 'יעשו לפני'. דהיינו, לא רק לומר את המלים של י"ג מדות, אלא צריכים 'לעשותם'. אם כתוב 'אל רחום וחנון', מה הוא רחום, אף אתה רחום. מה הוא חנון, אף אתה חנון. מה הוא 'ארך אפים', אף אתה ארך אפים. מה הוא 'רב חסד', אף אתה גומל חסדים. מה הוא 'ואמת', הקב"ה הוא אמיתי. אבל בני אדם שקרנים רח"ל. א"כ, תעשו היינו תקיימו. אם אתם מקיימים זאת, ממילא אתם זוכים. כך כותב בעל צרור המור, ומקור הדברים מהגאונים, וזה לשונו [צרור המור פר' כי תשא], אנו רואים בעוונותינו שאנו מתעטפים בטלית ואין אנו נענין. אצלינו לא רק הש"צ מתעטף בטלית, אלא כל הציבור, ובכ"ז איננו נענים. מפני שרק בזמן שישראל 'עושים' לפני כסדר הזה, לרחם, ולחונן דלים, ולהאריך אפים, ולעשות חסד אלו עם אלו, ולהעביר על מדותיהם, כמש"כ כל המעביר על מדותיו מעבירין לו על כל פשעיו, אז אנחנו מובטחים שלא חוזרות ריקם. אבל אם הם אכזרים רח"ל, ועושי רשעה, כל שכן שבהזכרת י"ג מדות בזאת הם נתפסים. אדרבה, כעת שאמרת י"ג מדות, זה יותר גרוע, כי זה מעורר עליך שאינך מתנהג כמו שצריך. וחנותי את אשר אחון, מי שראוי לחונן עליו. כך כותב גם בעל חמדת ימים [אלול פרק ד'], וכך כותב גם מהרי"ץ [ע"י לקמן], וכך מפרש מהר"ם אלשיך [בספר תהלים] בשם ספר לבנת ספיר, אין הדבר

מקפידים על הילדים שמתרגמים, אבל חושבני שגם בתרגום צריך לדייק בכך. כמדומני שהדייקנים מפסיקים, אפילו בתרגום. אין הבדל, גם בתרגום צריך להפסיק ביניהם, ויש ללמד כך את הילדים המתרגמים.

אבל מאידך, חושבני שהציבור מגזים לצד השני. דהיינו, הציבור עושה הפרדה גמורה בין שתי השמות, מעמידים ממש. יכול להיות שזה מרוב פחד העונש, שאסור להגיד י"י בבת אחת, לכן הלכו בצורה קיצונית יותר מדאי ועשו הפסקה לגמרי. אבל גם זה אינו נכון. ראשית, כי לפי הטעמים יש פסיק, ופסיק אינו מעמיד אלא מפסיק הפסקה קלה. חוץ מזה, מקלקלים בכך את הרמז. הרי מה הפירוש י"י י"י, אני הוא קודם שיחטא האדם, ואני הוא אחר שיחטא האדם. דהיינו בא לומר, אני הוא אותו השם, לפני ואחרי. גם בספרים הקדושים מסבירים, שזהו כמו שכתוב אצל אברהם אבינו, וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם יְעֻקֵּב [בראשית כ"ב, י"א]. או אצל יעקב, וַיֹּאמֶר יְעֻקֵּב [בראשית מ"ו, ב']. מדובר בשתי שלבים. דהיינו, אברהם ויעקב עברו משלב לשלב. לפני שאברהם עמד בעשרה הניסיונות, הוא היה בדרגה אחרת. אברהם השני, בדרגה יותר גבוהה. כך גם אצל יעקב. חוץ מאצל משה רבינו שכתוב, וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מֹשֶׁה [שמות ג', ד'], אצלו לא היה הבדל, הוא תמיד היה באותה מדרגה. א"כ גם פה, בעניין של שמות השם, השם השני יש בו שלימות יותר מהראשון, לכן יש עניין לקצר בראשון ולהאריך בשני. חושבני, שמי שמדייק, עדיף שיאמר זאת בצורה ממוצעת. מצד אחד לא להסמיך אותם, כי הדבר חמור מאד, ומאידך לא להפסיק ולעשות העמדה ממש, אלא לחברם במקצת, ושאימרת השם השני תהיה יותר ארוכה מהשם ראשון, לפי העניינים שבו.

מוסיף וכותב רבינו בחיי, כל המבין שלש עשרה מדות, ויודע פירושם מעיקרם, ומתפלל בהם בכוונה, אין תפילתו חוזרת ריקם. אלא אם כן

אומר זאת בשם הקב"ה, 'אל הורתנו לומר'. הרי אחת מי"ג מדות היא 'אל', כמש"נ זיעבור י"י על פניו ויקרא, י"י י"י אל רחום וחנון'. א"כ מה אתה רוצה להגיד, 'אל רחום וחנון' מה הוא רחום אף אתה רחום, מה הוא חנון אף אתה חנון? אבל 'אל' היא גם אחת מהמדות. וכי נאמר, מה הוא אל, אף אתה אל? בן אדם יכול להיות אל? הרי 'לא איש אל ויכזב'. ממילא אומרים 'אל' בתוך י"ג מדות, א"כ במלה 'אל הורתנו לומר', משמע שמספיקה האמירה של שלש עשרה. זהו ממש דיוק הפלא ופלא. אמנם הפירוש הוא בדרך צחות, אבל הדיוק במלה 'לומר' הוא בודאי גם בפשט. וכנראה, זה מה שאנו רומזים כשאנו אומרים ביוה"כ, 'רחמנא רחם עלנא בקל ויעבור'. דהיינו, מספיק הקול, מספיקה האמירה. בד"כ אנו אומרים 'בדיל ויעבור', אבל ביוה"כ נקבע נוסח בקל ויעבור. אמנם מהרי"ן [דף ק"א עמוד ב'] מפרש זאת אחרת, הוא אומר שהכוונה היא, שאפילו שאיננו יודעים את עומק הכוונות, אומרים הכל בלי להבין את עמקות הדברים, שהרי עניין י"ג מדות הוא רם ונישא, אפילו את הדברים הפשוטים לא כ"כ מבינים, כגון 'נושא עון ופשע וחטאה', עניינים אלו וכדו' הצריכים ביאור. ואכן כדאי ללמוד בספרים, ברבינו בחיי, או במהרי"ן בעץ חיים, הוא מפרש זאת בסדר שחרית של חול בעניין שני וחמישי. בכל אופן, הסגולה היא דוקא אם מבינים זאת. דהיינו, גם אם רק אומרים, ולא עושים, אבל לפחות צריך להבין את המלים.

הפסקה בין שמות השם ביי"ג מדות, ולא הפרדה ממש. כותב רבינו בחיי [פ' כי תשא], נאמר ביי"ג מדות, י"י י"י אֵל רַחוּם וְחַנוּן וגו' [שמות ל"ד, ו'], יש פסיק בין שני שמות השם. ומי שאינו מפסיק ביניהם ואומר אותם בבת אחת, נענש עונש גדול. הדבר חמור מאד.

ואכן אנו רואים שבקהילותינו ב"ה נזהרים בזה, אמנם בתרגום לא כ"כ שמים לב לכך, לא

חומרת החזקת מכשירי אייפון וכדומה, חיבור לאינטרנט לא מסונן ואופן ניתוקו. מלחמה מבית ומחוץ כנגד עם ישראל, ועצות מעשיות להתגבר ולהינצל. בפרט בזמנינו, שישנם מכשולים גדולים מאד, ובמיוחד בעניין המכשירים החדשים. זוהי מלחמה ממש. כל המכשירים שישנם כיום, ובפרט מכשיר האייפון, שדרשו עליו בעלי רשומות, אייפון אותיות ניאוף רח"ל. אמנם לא אני הוא המתאים לדבר על נושא זה, כי אינני מבין בו, אני לא מכיר את הנושא, ברוך ה' שאני רחוק מזה, אבל כבר שמעתי רבנים האומרים שאפשר לדבר על הנושא, כי המחזיק אייפון יודע בדיוק למה זה אסור. לא צריך להסביר לו למה אסור. היה אחד שאמר לרב, הרבנים אינם יודעים באיזה נסיונות אנו עומדים. אמר לו הרב, נכון, אינני יודע באיזה ניסיון אתה עומד, אבל התוצאות מגיעות אלי... פתאום פלוני בא אלי, שבנו רח"ל סר מהדרך... אכן אני אינני יודע מה הצרה שבמכשיר זה ומה הבעיות שבו, אבל מי מהציבור שמחזיק את המכשירים האלה, יודע טוב טוב וממילא אין צורך להסביר למה זה אסור.

אקרא לכם מתוך הכתב, ברוך ה' שלפחות גדולי ישראל עומדים על המשמר, החליטו עכשיו לצאת למלחמה נגד הנושא הזה, כי בעוה"ר אלפים נפלו רח"ל. שומרי תורה ומצוות. לא מדובר על עשרות או מאות, אלא אלפים. כבר שנים רבות קיים בי"ד מיוחד לנושא הפירצות שבמחשבים, והם גם ניסו למצוא פתרון לאייפון כשר, אבל עד עתה הם לא הצליחו.

קיבלתי מכתב בנושא זה [מבית דין מיוחד לענייני הפרצות שבמחשבים, בני ברק], וכך הם כותבים, נכון להיום, עדיין לא קיים פתרון משביע רצון לאייפון כשר. במדה ויהיה פתרון הולם לבעיית זו, נביא את הדברים לידיעת מעלת כת"ר שליט"א. על פי הוראת מרנן ורבנן גדולי ישראל שליט"א, כל מי שלצורך פרנסתו נזקק לשרותי דואר אלקטרוני או לשירותי אינטרנט שונים, לאחר שיקול דעת בכבוד ראש, וקבלת אישור מרב המוסמך להורות בעניינים אלו, לא כל רב מבין בנושא הזה. חייב להתקין במחשב

היו בידו עבירות שמעכבות. אבל אולי יש לחלק בין יחיד לציבור. דהיינו, ידוע שיש מחלוקת בראשונים, האם יחיד אומר שלש עשרה מדות. אנחנו נוהגים שאומרים אותם רק בציבור. אם אין עשרה, או יחיד האומר, אין לומר זאת בהזכרת השם, אלא אומרים במקום זאת מצפ"ץ. אולם יש דעות בראשונים, כגון הטור באו"ח סימן תקס"ה (דלא כרב נתן גאון ועוד), הסוברים שגם יחיד יכול לומר י"ג מדות, משום שזה לא נחשב לדבר שבקדושה. זה לא כמו קדיש. אבל אנחנו נוהגים להחמיר, ומחשיבים זאת כדבר שבקדושה. כנראה רבינו בחיי סובר, שגם יחיד יכול לאמר. א"כ הוא סובר, שאם לא יאמר זאת בכוונה, אין בכך תועלת וזה לא עוור. אבל בציבור, לפי שנפישו זכותיהו, עוור לאמרם אפילו אם יאמרו בלא כוונה.

אבל הוא מוסיף, 'אלא אם כן היו בידו עבירות שמעכבות'. אם כן, אם העבירות מעכבות רח"ל, מה נעשה? מי יאמר זכיתי ליבי? הרי לא שבקת חיי לכל בריה. מה יעזור שיאמרו י"ג מדות?

אלא כנראה צריכים לומר, שלא מדובר על כל העבירות, אלא על עבירות מסוימות. בד"כ כשחז"ל מדברים על עבירה, הכוונה היא לעריות. א"כ, אם ח"ו יש חטא כזה בציבור, מסתבר שאם זה מיעוט מהציבור, הולכים אחרי הרוב, אבל אם ח"ו זהו הרוב, א"כ מהם אין מה לצפות. הבן איש חי אומר ובספרו בן יהודע על מסכת ר"ה דף י"ז ע"ב, שזה רמז בפסיק שבין שמות השם. י"י | י"י, זה סוד ברית. יש פסיק ביניהם, כי זהו מה שמפריד בין אחד לשני. זה רמז הדבר. ועוד, שוא"ץ בגימטריא שלש עשרה. ו' זה שש, ועוד א' ועוד ו', ביחד י"ג מדות של רחמים. גם זה נרמז בפסיק שביניהם. ויש פה עוד עניינים גבוהים. לכן צריכים לדעת, אין להשתתף עם ציבור שלצערנו רחוק מתורה ומצוות.

חסימות אמינות, אשר יגנו על המשתמשים מפני האפשרויות להגיע לתכנים בלתי ראויים. חייבת להיות מותקנת תוכנת חסימה אמינה, הן במחשב והן במקביל בשרתי החברה, המסוגלת בכל רגע נתון להגן מפני נסיונות מגוונים של גלישה בלתי ראויה. כמו"כ סינון המבוסס על בינה מלאכותית, הוא סינון חלש מאד.

עוד צריכים לדעת, הפתרונות המוצעים על ידי חברות רימון, אתרוג, וכן נט צת, עברו בדיקות מעמיקות של אנשי מקצוע מטעמנו, ונמצאו בלתי ראויים. וע"כ אין שום היתר להשתמש בהם, ואין להתייחס כלל לפרסומיהם. הם רוצים להתקבל בציבור, לכן הם לא עושים חשבון של כסף. אבל צריכים לדעת שזה לא פתרון. יכול להיות שזה פתרון למי שאין לו פתרון אחר, אולי בשבילו זהו פתרון פחות גרוע. אולי. אבל בודאי שזה לא הפתרון האמיתי. נכון להיום, החברה היחידה העומדת בתנאים הנדרשים, היא חברת "נתיב", שעברה בדיקה מעמיקה מטעמנו, וכפופה לדעת תורה. ועל כן מנגנון ההגנה הכפולה של נתיב, הוא היחיד בתחום האינטרנט המאושר ע"י מרנן ורבנן גדולי ישראל שליט"א, לאלו הזקוקים לשירותי הרשת המקוונת לצרכי עבודה. היות שישנם חברות אינטרנט, כגון רימון, אתרוג, ונט צת, המנסות לחדור לתוככי מחנה יראי ה', ולצורך כך הם פונים באמצעי פרסומת שונים ודיוור ישיר בערים וריכוזים החרדים, תחת סיסמא אינטרנט כשר או אינטרנט מסונן כביכול, באופן שאדם המצוי שאינו מתמצא בעניין דיו, עשוי ללכת שולל אחר הפרסומים. למותר לציין כי עקב התפתחות הטכנולוגיה בימינו וכו' הרי שגם לאחר התקנת החסימה הטובה ביותר, חובה על כל אחד ואחד להשגיח ולהיות עירני, מפני הסכנות הרוחניות, שלא יחדרו לבית ולעסק היהודי ח"ו. אני קורא לכם רק קטעים מסויימים. כיום, גם מי שלא משתמש באינטרנט, אך ברשותו מחשב נייד, נתון

לסכנת קליטת אינטרנט אוטומטית משכנים וכדומה. מחשב נייד הוא דבר מסוכן, אפשר להגיע ליד איזה גיהנם שיקפוץ עליו בקפיצת הדרך... על כן חובה להתקין במחשב תוכנת חסימה, החוסמת טוטאלית את המחשב מפני התחברות לאינטרנט, כולל אלחוטי. דיסק עם תכנת חסימה מתאימה, מסופק ג"כ ע"י חברת נתיב. מאחר ויש קושי לסנן אינטרנט באופן מוחלט, עם כל הפתרונות הכי מוצלחים שיש, הפתרון אינו במאה אחוז. לכן, זה רק למי שמוכרח. אבל מי שאינו מוכרח, שלא יכנס לזה בכלל. על כן, שלא במקום הכרח גמור, אין להתחבר לאינטרנט בכלל, אף כשהוא חסום. זאת מלבד בעיית ההתמכרות ובעיות נוספות הקיימות באינטרנט גם בעל חסימה. אפילו שישנה חסימה, ישנם עוד צרות אחרות. אבל לגופו של עניין, זהו רק בליית ברירה, למי שממש מוכרח זאת לצורך פרנסה. אבל "אתרוג", הוא אתרוג פסול. ו"רימון", מלא עבירות כרמון.

שוק המחשבים העיקרי כיום, הוא מחשבים ניידים, שבהם מובנית יכולת גלישה אלחוטית באמצעות ואיפי [wifi]. כמו כן קיימת יכולת גלישה באמצעות הנט סטיק, USB, אינני יודע מה זה, אני קורא ומי שמבין יודע. על כל פנים, צריך שמירה לא רק על עצמו, אלא גם על שכניו.

הבעיית העיקרית היא, שהציבור מתייחס לכך בשלוות נפש. מתייחסים בביטול, וממשיכים להחזיק זאת. אנשים כאלה, שאינם מוכנים לשמוע, צריך להוציאם מחוץ למחנה. כמובן בהתחלה צריך להסביר להם, שלא יחשבו שזו חומרא או הידור, או שלא יחשוב אדם שהוא צדיק ועליו זה לא ישפיע. אין דבר כזה. הדבר חמור מאד! אנשים ירדו מכך לשאול תחתית! עוד מעט תשמעו אלו דברים חמורים. יש לנתק לגמרי כל יכולת גלישה היות ולא אחת הגלישה פועלת גם באופן לא רציונאלי. בלי שירצה, הדבר מגיע אליו. במחשבים נייחים, יש לשלול גלישה באמצעות נט סטיק USB. וכבר

כותבים פה מגדולי ישראל, לכבוד אחינו כל בית ישראל. מכשיר האינטרנט הוא יצרא דע"ז וג"ע בדורנו. והוא חרבן גדול בישראל. ורבים חללים הפילה עד שאול תחתית רח"ל. אין בית אשר יש בו המכשיר הנ"ל, ולא נכשלו בו בעבירות חמורות מאד. וכבר משפחות שלמות, ובתים מלאים כל טוב, נהרסו מזה רח"ל. וחייבים כולם לטקס עצות ולהתאסף יחד, איך לשחוט את היצר הרע הזה. ברור ופשוט שלהשתמש במכשיר הטרף הנ"ל בלי שום חסימות והכשרים, לית דין ולית דין שאין שום היתר. לא היתר צורך פרנסה ולא שום היתר אחר. בלי חסימה, אין מה לדבר בכלל. המכשיר הזה הפיל אלפי בני תורה רח"ל לבאר שחת. הננו לגלות דעתנו דעת תורה, אודות שמירת הגדרים מסכנת האינטרנט, שכבר נודע פגיעתו וסכנתו הנוראה. כיום מצויים מאד מחשבים "תמימים" ניחים או ניידים, לצורך כתיבת חידושי תורה וכדו', שקולטים אינטרנט ע"י רשת קווית, אלחוטית, או סלולארית. ואסור להשהות ברשותו כלי כזה, לפני שחוסם ומנתק אותו מכל חיבור וגישה לאינטרנט. וכן אלה שהתירו להם הרבנים שימוש לצורך פרנסה אין להם שום הוראת היתר להשתמש באינטרנט שאינו חסום כהלכה מדברים אסורים ומראות אסורות.

עשו כינוס רבנים לנושא הזה, והחליטו שהעולם בוער. היהדות כולה נמצאת בסכנת דליקה, דליקה נוראה אשר התחילה מהשוליים, מקצה המחנה, אנשים לא כל כך, ומתפשטת אל תוככי המחנה. אם לפני כמה שנים התחילה המלחמה נגד המכשירים הסלולריים החדשניים, היום מדובר על מכשירים הרסניים אלף מונים. מכשירים קטנים המכילים בתוכם את כל התועבות שבעולם, שבהם יש מליוני אתרים המלאים בזימה ותועבה שלא ניתן לשער ולהעלות על הדעת. מליוני אתרים. אנחנו ממש בדור המבול. מנהלים אותם גויים, שטופים רח"ל, ה' ירחם, ודי למבין. ונודע ממומחים כי

כתבו פוסקי הדור במכתבם על המחשבים המיועדים לכתיבת חידושי תורה, ויש בהם קליטה לאינטרנט, שחובה גמורה לנתקם. הרבה מחברי ספרים רצו להשתמש במחשבים, בכדי לכתוב חידושי תורה, ובסוף רח"ל הגיעו לשאול תחתית. אני מדבר על אנשים מופלגים בתורה, לא אנשים סתם. א"כ ברוך ה', יש אפשרות לעשות זאת בלי שיצה"ר יגיד שזו בעיא של הוצאה כספית, ב"ה יש פה גמ"ח עם ששים מוקדים ברחבי הארץ, בהם ניתן לנתק את האינטרנט ללא תשלום. יש פה את הטלפון שלהם, 1599502200. ניתן לנתק קליטה זו ללא תשלום ע"י נציגי הגמ"ח לניתוק אינטרנט, הפרוסים בכל רחבי הארץ.

מכשירי אייפון, גאלקסי, אייפד, בלקברי, אינני יודע איך לקרוא זאת, כנראה זה בא מבלק או מבלעם... אלו שמותיהם, האייפון שאמרנו קודם ודומיהם, מאפשרים להגיע לתכנים חמורים ביותר. ועל כן בהנחיית גדולי ישראל הם הוצאו מחוץ למחנה החרדים לדבר ה'. מחוץ למחנה מושבם! מכשירי צפייה, MP4/5 ושאר מכשירי צפייה קטנים, נאסרו ע"י גדולי ישראל כפי שפורסם במכתבם. בנגן MP3 יש לדרוש מהמוכר ניתוק הרדיו. מחנכים רבים מתריעים על הנזק החינוכי והלימודי הנגרם מהיסחפות אחר הסרטים ומשחקי מחשב, התופסים את המוח בהבלים וגורמים לתלמידים ירידה בלימודים. זאת מלבד שרובם משפיעים סגנון הרחוק מאווירת בתינו. הבתים הכשרים שלנו. בדרך אגב הם מזכירים פה, שישנה גם אפשרות של חסימת הטלפון הרגיל, מתכנים שליליים. הרי גם טלפון רגיל יכול להיות מסוכן, עלולים לצלצל לכל מיני טלפונים וכו'. א"כ יש את "קו ונקי" של חברת בזק. ישנם גם מפגעים רוחניים מקווי הנייעס וכדומה. גם בטלפון ביתי עלולים להגיע למספרים מסוכנים. גם לזה יש שירות חנם, בפנייה לבזק 199, או על ידי חיוג למספר 1800613613, וכו'.

הנסיון הולך ומתעצם עלינו. זה לא נגמר פה, אלא נהיה יותר חמור. כולנו בסכנה, שמכשירי האינטרנט והאייפון וכדו' ייהפכו לחלק מהחיים של רבים וטובים מאיתנו. בקיצור, בשום אופן לא ניתן שדבר זה יהיה. כולנו חייבים לעמוד יחד, ולהכריז עליהם מלחמה. אין פה פשרות. אם יעשו פשרות, אם אחד יגיד מותר והשני אסור, זהו כמובן סכנת נפשות. ממש חמור מאד. עשו כנסים וימי עיון גם באמריקה ובאירופה בנושא זה, למרבה הפלא הם קיבלו את העניין בהבנה פשוטה, ולא אמרו מה פתאום אסור. מחזיקי האיפון יודעים יותר טוב מהרבנים למה זה אסור. יש נודע לנו על מקרים, שרבנים שנתנו 'הכשר' במקרים מסויימים להשתמש באינטרנט, גרמו בזאת למכשולות חמורים ביותר. לפני עשר שנים אמרו, טוב, זה בסדר למי שצריך זאת לעבודתו... אבל כל זה היו היה. אולם היום, צריכים להבהיר, כי מי שמחזיק במכשירים אלו בגלוי או בסתר, נותן פתח לאחרים לנהוג כך, ומתחלל שם שמים, והם כנוקבים נקב בתוך הספינה. כמו אחד שנמצא בספינה וקודח חור, חושב שרק הוא יטבע, ושאר אחד לא יתערב לו בחיים. אבל צריכים לדעת, הוא ח"ו מטביע את כל הספינה. אנשים כאלה, צריך לדחותם מחוץ למחנה. שילך עם היצה"ר הזה לספינה אחרת, ושיטבע הוא שם. חייב להיות גדר וחומה ברורה שכולם עומדים בו. לא היה משחית נורא כזה מימות עולם. והס"מ הוציא מבית גנזיו באחרית הימים את כל כלי הנשק הקשים ביותר, כדי לנסות ולכלות את הכל. מחובתנו לעמוד איתנים במלחמה, בלי שום פשרות. המחזיק אינטרנט פרוץ או איפון, אינו משתייך לקהילה. צריכים להורות בצורה חד משמעית, כי אין שום הוראת היתר להשתמש באינטרנט פרוץ ושאינו חסום כהלכה, גם לא לצרכי פרנסה או כל טעם ותירוץ אחר. כל מי שמחזיק מכשיר איפון או אינטרנט פרוץ, אינו משתייך לקהל ישראל. וזה ייהרג ואל יעבור. א"כ זה ממש אבזרייהו רח"ל. והמחזיק

ברשותו מכשיר כזה, שחיטתו פסולה. ולא צריך להגיד שגם התפילין, אם הוא סופר סת"ם. כל המחזיק מחשב נייד, חייב לנתקו מהאינטרנט על ידי גמ"ח לניתוק אינטרנט, אשר מבצע במחשב חסימה בחנם, לכל אתרי האינטרנט הפרוץ.

היה פעם יהודי תלמיד חכם, שלאשתו היתה משרה במקום מכובד מאד, והרוויחה אלפיים דולר בכל חודש. היא כמובן עבדה בלי גברים, אבל המנהלים היו מגיעים אליה לחדר מדי פעם, והרבה פעמים היא שמעה ניבול פה. אמא לילדים, אשת ת"ח, שומעת ניבול פה... באו לשאול את הגרי"ש אלישיב זצ"ל. שמעתי זאת מבעל המעשה, שהוא הורה, שהיא צריכה לעזוב את המשרה. מה עם המשכורת? איך הם יחיו? הרי הבעל לומד בכולל. בלי משכורת, לא קל למשפחה, צריכים לחתן ילדים. אבל, אין אפשרות לחיות כך. זה רק על לשמוע ניבול פה ח"ו.

מצורף למכתב זה פסקי הלכה מגדולי ומאורי הדור שליט"א, לגבי השימוש באינטרנט. השימוש באינטרנט כרוך באיסורים חמורים. במוסדות או במקרה של הכרח לפרנסה שנאלצים להתשמש באינטרנט, אסור באיסור חמור להשתמש באינטרנט שאינו חסום כהלכה, גם מגלישה אלחוטית וסלולארית, אלא בחסימה מאושרת ע"י ועדת רבנים המוסמכת ע"י גדולי ישראל. היות ויש חסימות שאינן חוסמות כראוי, ע"כ חובה שתהיה חסימה כהלכה. ועם זאת, חובה למנוע גישה לאותו מחשב, מכל מי שאינו מוכרח להשתמש באינטרנט. ולעשות ככל שביכלתו, לא להחזיקו בבית כלל. וגם מי שמתחבר, צריך להיות עפ"י אישור של בי"ד או רב המוסמך לכך. דהיינו, לא יכול כל אחד לעשות על דעת עצמו. אנחנו קוראים לכל רבני הקהילות, להיקהל ולעמוד על נפשם, לעשות כנסי הסברה כנגד מחריבי היהדות, האינטרנט. אם זה כבר נקרא 'מחריבי היהדות', א"כ זהו אסון גדול.

וגם עניין הכישוף רמוז בפסוק 'מפר אותות בדים, וקוסמים יהולל וגו'. זאת הכוונה, שאם אויבנו מתחכמים עלינו ח"ו גם בדרך שאינה טבעית, הקב"ה מפר אותות בדים וקוסמים יהולל. בדים זהו התרגום של אוב. אוב וידעוני תרגומו בדיון וזכורו. ומה שכתוב 'משיב חכמים אחור', היינו בדרך הטבע, 'ודעתם יסכל'.

הסברנו גם, מה העניין לומר 'בשם עשר חמש שש חמש', כולם יודעים שאלו המספרים של שם הוי"ה, אבל למה אומרים זאת דוקא במספרים? לא מצאנו דבר כזה בשום מקום, ולכאורה זה פלא. זהו הדבר המיוחד בתפילה זאת, שמצאנו שייסדה מהר"ר רבינו שלום שבזי זצ"ל, וזה בדוק ומנוסה. גם במלחמה שהיתה בזמנו, כשרצו להגיע לפה לארץ ישראל, וכן פעמים רבות, בכל צרה שעמדה במשך הדורות ניצלו בזכות תפילות אלו. אבל מה העניין להגיד דוקא 'בשם עשר חמש שש חמש', למה לא אומרים 'בשם ה"א בשם וא"ו בשם יו"ד בשם ה"א'?

מצאתי ברוך ה' בכת"י מגנזי חכמי תימן את פיענוח הסוד. הפסוק 'עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו אל', הוא גימטריא של 'עשר חמש שש חמש'. הדבר מכוון אחד כנגד השני. אבל רק אם תעשו את המלה 'עוצו' בשתי וואי"ן, ואת המלה 'ותופר' בשני וואי"ן. אז החשבון עולה במדויק א'תתס"ז, אלף שמונה מאות ששים ושבע. אבל עם הכולל. דהיינו, 'בשם עשר חמש שש חמש' זה א'תתס"ז, ועוד אחד, דהיינו רמז לאל יחיד ומיוחד, שהוא עומד על הכל. א"כ הסגולה היא, שמזכירים זאת ביחד. וק"ו אם יכוונו לזה. בעז"ה שהציבור יישאר לאחר השיעור, כדי שנזכה כולנו לומר תפילה זו ביחד.

בנוסף יש לדעת, חוץ מכך שאנו בצער ובלחץ מבית ומחוץ, גם מלחמה גשמית וגם מלחמה רוחנית, אבל גם הערב רב שבתוכנו מאיימים על לומדי התורה ומצערם אותם. אני מדבר על עניין גיוס בני הישיבות, שעלה לכותרות בזמן האחרון. זהו ג"כ דבר חמור מאד, שלא זכור לי

צריכים לדעת, עכשיו אנחנו בעשי"ת. אולי אם יעוררו על הנושא עכשיו, אולי זה יכנס קצת בלבבות. זוהי המלחמה שיש לנו מבפנים.

בנוסף, יש לנו גם את המלחמה מבחוץ, בעוה"ר. אלה מבני ישמעאל, המכריזים בריש גלי כבר שנים, שברצונם להרוג ולהשמיד ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן. זה איום ונורא. איננו קולטים זאת. לא לוקחים את משמעות הדברים, להבין שאנו ממש בסכנה נוראה. אינני יודע על מה סומכים... אבל אין על מי לסמוך... אין לנו על מי להישען, אלא על אבינו שבשמים. אני מדבר כמובן על עניין איום הפצצה הגרעינית, שעליה כולם יודעים. אולם ישנו דבר שלא כולם יודעים. אויבי ישראל מעמיקים עצה, לא רק בדרכים גשמיות, בכלי הנשק הכי מתוחכמים שיש היום בעולם ושביכולתם להשיג, אלא שהיום הם פועלים גם באופן רוחני. דהיינו, הם משתמשים נגדנו גם בכוחות לא טבעיים. כך אמר לי חכם אשכנזי, הבקי ומבין בעניינים אלו. אויבנו בני ישמעאל אשר סביבותינו, פועלים לכלותינו לא רק בדרך הטבע, אלא גם בדרך כישוף. הם מנסים גם בדרך הזאת.

הגיע לידי ספר גביע הפנינים, ושם המחבר כותב זאת בעמוד רצ"א בשם הרב יצחק כדורי זצ"ל, צוררנו חכמים להרע. סיפר לי אחד המסייעים לצדיק הקדוש זקן המקובלים כמה"ר יצחק כדורי זיע"א, שאמר לו הרב כדורי בפה קדשו, הצורר מאירן ומפלגתו ימ"ש, מחזיקים מכשפים הפועלים בכוחות הטומאה להכניע את עם ישראל. ואל תקל ראש בזה. זוהי סכנה שאינה ידועה לכולם. אבל צריכים לדעת, שיש גם את הדברים האלה.

לכן חשבתי, אולי בעז"ה לאחר שנסיים את השיעור, נעשה כאן את ה"תפילה להפרת עצה". בשביל כך הבאנו את השופרות, שנתעורר קצת, כיון שאנו בסכנה מכל הבחינות.

כפי שאמרנו [במוצ"ש"ק נצבים ה'תשע"ב] שבסייעתא דשמיא הקב"ה האיר את עינינו להבין את התפילה הזאת, ושיש בה גם את העניין הגשמי,

שהיה כמותו. וכל המצב הזה, רק מוסיף עוד שמן למדורה.

א"כ צריכים לדעת, כשאנו אומרים קדיש דרבנן, צריך לכוון גם על כך. הרי אנו אומרים ב'קדיש דרבנן' תפילה על לומדי התורה, 'על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון וכו'. חז"ל תיקנו תפילה על לומדי התורה, וכעת אנו יכולים להוסיף גם את הכוונה הזאת. 'על רבנן', דהיינו על חכמי ישראל. 'ועל תלמידיהון ועל תלמידי תלמידיהון דעסקין באורייתא', שהקב"ה יבטל מעלינו את הגזירה הקשה הזאת. שיהא להון ולנא חנא וחסדא ורחמי מן קדם אבונא שבשמיא'. זוהי תפילה מיוחדת על לומדי תורה, לכן יש להכליל בה גם את הכוונה הזאת, שהקב"ה יבטל את הגזירה הזו של גיוס בני הישיבות.

אולם דיברנו כבר בעבר, בודאי שמצד אותם הרשעים הדבר איום ונורא, אבל אולי גם אנו צריכים לבדוק את עצמנו. אם נגזרה כזאת גזירה על לומדי תורה, צריכים לחשוב, אבל אשמים אנחנו. אם הקב"ה הביא עלינו גזירה כזאת, כנראה אולי יש משהו פגום בתורה שלנו. אולי 'בשלנו הסער הגדול הזה', רח"ל. אולי אנו האשמים, והתורה שלנו היא מהדברים הצריכים תיקון. כתוב, אשרי מי שעמלו בתורה, ועושה נחת רוח ליוצרו. אומר מהרי"ץ [עץ חיים ח"א דף קמ"ג ע"א], פירוש, שהעוסק בה נקי מעון וחטא, שאז המלך משתעשע בו ובתורתו. לא מספיק שהוא עמל בתורה, אלא צריך שיתן נחת להקב"ה. אבל מי שהוא מלא מסרחון צואת עוונותיו, אין תורתו נחת רוח לבוראו. כי כשאדם נקי אז כשעוסק בתורה, שכינה שורה, ונעשה כסא ומושב לשכינה. לא כן כשאנו נקי ח"ו, כי אין בו לא מושב, ולא כסא. כי החטא יהיה קוץ מכאיב ליושב על הכסא.

ולאחר שהתפללנו על החכמים ולומדי התורה, אנו מתפללים על כלל ישראל. אומרים, 'יהא שלמא רבא מן שמיא, וסיעתא ופורקנא ורוחא וחנא וחסדא ורחמי', זוהי תפילה כללית על אנשים שאינם רבנן ותלמידיהון, על אנשים שרק

קובעים עתים לתורה. א"כ מבקשים עליהם, יהא שלמא רבא מן שמיא, שלא תהיה מלחמה ח"ו, שיהיה שלום. ואם תהיה מלחמה, שיהיה לנו 'סיעתא ופורקנא וכו'. כמש"נ הבה לנו עזרת מצר. שהקב"ה יעזרנו. א"כ צריכים לכוון על דברים אלה.

כמו כן, בתפילת אבינו מלכנו, כשאומרים 'בטל מחשבות שונאינו', ו'הפר עצת כל אויבנו', צריכים לכוון על דברים אלו. דיברנו כבר על כך בעבר, לכן נזכיר זאת רק בקיצור כיון שדבר בעתו מה טוב. מה הפירוש 'בטל מחשבות שונאינו', ו'הפר עצת כל אויבנו'? לכאורה הדבר הוא כפל דברים. שכן 'והפר את נדרה' התרגום ויבטל.

אלא מאי, 'בטל מחשבות שונאינו', אלו הנצרים, שהם השונאים של עם ישראל. ו'אויבנו', אלו בני ישמעאל. כמו שמפרשים את הפסוק, וְנָתַן יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת כָּל הָאֱלֹת הָאֵלֶּה עַל אֹיְבֶיךָ וְעַל שְׂנְאֵיךָ אֲשֶׁר רָדְפוּךָ וְדָבְרִים לְיָדָי. דהיינו, את הקללות והתוכחות אמר משה רבינו לנו, אם לא ילכו בדרך ה'. אבל אם ילכו בדרך הנכונה, כל הקללות האלו ילכו על אויבנו ועל שונאינו. 'אויבך', אלו בני ישמעאל, שהם יותר גרועים לעם ישראל. כמו שחז"ל אומרים, תחת אדם ולא תחת ישמעאל. הגלות שתחת ישמעאל, יותר קשה מתחת יתר בני האדם, מכל הבחינות. לכן אנו מבקשים שהקב"ה יבטל מחשבות שונאינו, אנחנו מתחילים מן הקל. אמנם הפסוק התחיל עם 'אויבך' ואח"כ כתב 'שונאיך', כי הם הכי גרועים, אבל בבקשה שאנו מבקשים, אנחנו מתחילים עם הקל. ראשית, בטל מחשבות שונאינו. אח"כ אנו מוסיפים את החמור יותר, הפר עצת כל אויבנו, שאלו בני ישמעאל. הפר היינו כמו פירורים, שיתפוררו ויתנפצו לרסיסים.

אבל מדוע אנחנו מוסיפים 'כל', מהו 'כל אויבנו'? הכוונה היא לאותם שלצערינו נמצאים בתוכנו, כמו שבכל הדורות היו מלשינים ומוסרים, ובדור שלנו אלו הערב רב. כל שלטון הערב רב, של הרשעים המסיתים ומדיחים, אלו

שאל אותו, אינני מבין מדוע אתה אומר שספר הזוהר הכי מזכך את הנשמה, וכי גמרא לא מזככת? אני לומד תנ"ך ומפרשים, וכי זו לא תורה? למה ספר הזוהר עולה על הכל? הוא אומר ששאל אותו זאת "אדם משכיל". זה לשונו, וזו תשובה השבתי למשכיל אחד, ששאל על אשר כתבו גורי האר"י זצ"ל, שלימוד הזוהר הוא תיקון גדול להאיר הנפש ולקדשה. והרב זצ"ל נתן תיקון לבעל תשובה, ללמוד חמשה דפין של זוהר בכל יום, אע"ג דלא ידע מאי קאמר. אפילו שאינו יודע מה הוא קורא, הוא היה רשע, ובכל אופן בודאי שהוא לא בר הכי. דקריאתה זו הללא, להאיר הנפש ולתקנה. ונראה, כי דווקא לימוד הזה יש בו סגולה זו, יותר על לימוד משנה ותלמוד ומקרא. והוא פלא, כמה כחו גדול מכל התורה, אם למקרא אם למשנה. אלו דבריו. כך שאל המשכיל. אתם יודעים מה זה 'משכיל'? כתוב 'ונחמד העץ להשכיל', לפעמים יש לאדם שכל, אבל השכל אינו עפ"י התורה, א"כ גם יצה"ר מתחבר. שם נמצא הנחש. אדם כזה מאמין רק לשכל שלו. בכל אופן, כך הוא שאל את החיד"א. ואני אמרתי לו, דע, כי אין ספק כי כל לימוד בתורה הקדושה, נשא ורם. אכן אתה צודק, ודאי שבכל ספר קודש שתלמד, זהו בודאי דבר גדול. והוא מרומם. ובפרט אם יהיה לשמה באמיתות, ודאי בונה בשמים מעלותיו ומתקן העולמות וניחד הדודים. ואפילו מארי רזין, חוב"ת גברא ללמוד מקרא משנה והלכה דבר יום ביומו. אדם לא יכול לומר, אלמד כל היום בספר הזוהר. בודאי שחייב ללמוד גם את הפשט. כאשר דיבר בקדשו רבינו האר"י זצ"ל, וכמעשהו ממנו. דהיינו, גם האר"י בעצמו למד פשט. אמנם אשר גדל לימוד הזה, למה זה כל כך חשוב, היינו שהמקרא ומשנה והתלמוד הם מלובשים מאד, ואינו ניכר בהם הסוד כלל. בכל התלמוד יש רזין דאורייתא, אבל הכל מלובש. אתה מבין רק מבחוץ, בקליפה. קשה להיכנס לפנימיות, להבין שבעצם יש פה סודות גבוהים. אפילו בדברים הפשוטים

שהתרחקו מתורה ומצוות, הם האויבים שלנו, ואולי היותר גדולים מאחרים, כי גדול המחטיאו יותר מן ההורגו. א"כ צריכים לכוון גם לזה, והי' ברוך הוא יזכנו.

אנו צריכים, שימים אלו לא יעברו ריקם. לא לחכות שימים אלו יגמרו, כפי שאמרנו על אדם המחכה שייגמר כבר יום הכיפורים, שנצא כבר מהלחץ הזה. אבל צריכים לדעת, כל יום שעובר, זהו זכות גדולה. ואנחנו צריכים לקחת את התרופות הכי חזקות שיש. כיון שישנה מלחמה כ"כ חזקה עלינו, מאחר ויצה"ר משתמש בכל דברי הטומאה, במכשירים האיומים והנוראים שלא היו במשך כל הדורות, על כן צריכים לקחת כיום את הנשק הכי חזק. וישנם שני דברים, שאותם צריכים לקחת. ראשית, העניין של עמל התורה. דהיינו, בכדי שאדם לא יחפש לעצמו כל מיני שטויות והנאות בדברים אחרים, א"כ צריכה להיות השמחה במצוות ובלימוד תורה. אדם שלומד ונהנה מלימוד התורה, עמל בתורה ומוצא בה מתיקות, אזי הוא כבר לא יחפש תענוגות העולם הזה. אם כשהוא לומד, הוא מרגיש מאושר, זהו אושרו, בהנאה ובטעם של הלימוד, כל אחד לפי מדרגתו, א"כ כשהוא שמח בזה, ממילא יצה"ר בורח ממנו, והוא לא יחפש הנאה בדברים אחרים. אבל אם אדם לומד איכשהו, כי הוא חייב ללמוד, צריכים ללמוד אז הוא לומד, אבל נשמתו אינה בתוך העניין, ממילא יצה"ר ימצא אצלו הרבה סדקים כדי להיכנס. זה דבר אחד. אבל צריך לעמול, 'עמל התורה'.

אולם, ישנו דבר נוסף, קל יותר, וזהו הלימוד בספר הזוהר הק', שכידוע הוא מזכך את הנשמה. לפי המצב שלנו כיום, אפשר לומר שזו כמעט חובה על כל אחד ואחד. כיון שהטומאה כ"כ התגברה כפי שאמרנו, א"כ צריכים לחזק את הקדושה. ידוע הכתוב בספרים, שישנה סגולה נפלאה בלימוד סודות התורה, מה שלא יעשה באלף אלפי דרושים ורבבות פשטים. החיד"א כותב בספר שם הגדולים, ערך בהיר, שמישהו

אנשים שמחזיקים במכשירים האלה, להראות להם את מכתבי גדולי ישראל, ולא להתייאש. פעם ועוד פעם ועוד פעם. ובפרט בימים אלו, ימי עשרת ימי תשובה, הראויים לכך. ובעז"ה מתוך כך, נזכה כולנו לתשובה שלמה. וה' ברוך הוא יזכנו, שגם אח"כ בחג הסוכות, זמן שמחתנו, שאכן תהיה שמחה אמיתית ושלימה. אכ"ר.

שבתורה, גנוזים סודות, אבל הכל נסתר. לכן זה לא כל כך פועל. לא כן זה שמדבר בסודי התורה בפירוש, ואין פתי הקורא שלא יבין דרך כלל, כי דבריו בעמקי רזי התורה, ולכן להיות סתרי תורה גלויים בלי לבוש, הן מזהירי"ן ומאירים הנפש. ואף על גב דבצד מה דבריו סתומים וחתומים מאד, היינו להבין סתר עליון בעצם, ולידע תוכן הדברים על בוריין, ועל מתכונתן, דודאי צריכא רבה, ולא יובנו הדברים כי אם מפי חכם גדול, לאזן מקבל מביין. דהיינו, לא כל אחד מסוגל להבין לבד, צריך ללמוד מגבירא רבא, שיסביר לו, ואחרי זה אולי הוא יזכה להבין. ברם בכללות, ניכר היותן רזין עילאין, והדברים עושים רושם בשרשיהם עליונים למעלה. כלומר, כיון שפה הדברים גלויים, ממילא זה פועל ישירות, כתרופה ישירה. א"כ, חייבים לקחת את הנשק הזה. שאדם יקבע לו כל יום, לימוד בספר הזוה"ק. אם בשילוש שאחרי התפילה, או בכל שעה אחרת ביום. שיעשה זאת, והדבר בדוק ומנוסה. כל מי שעשה כך, הרגיש בעצמו את השינוי. וכפי שאמרנו, אפילו שלא מבינים. אבל היום, ברוך ה', כבר יש פירוש קל, פירוש "מתוק מדבש", שאפשר להבין את הדברים, ולפחות את חלקם. דבר זה הוא בנפשנו.

כמו כן, חייבים לשמור על קדושת המחנה. לקיים זבערת הרע מקרבך'. דהיינו, להשפיע על

הודעה חשובה!

שיעור זה הוקלד עפ"י שמיעה בעיקר, נערך והגה לפי הבנת העורך. השיעור היה לנגד עיני מרן שליט"א קודם הוצאתו, והוסיף מקורות, שיפר ותיקן דברים רבים. אולם מפאת העומס הרב המונח על כתפיו, נבצר ממנו לעבור הגהה מדוקדקת, להאיר ולהעיר בהרחבה כבשיעורים שעברו.

לאור האמור, בכל ספק או שאלה המתעוררת למעיין בשיעור זה, יש לו לברר היטב את הדבר להלכה ולמעשה אצל מרן שליט"א. הערות ותיקונים יתקבלו ברצון.

ניתן להקדיש את הוצאת השיעור לע"נ, או לרפואה, הצלחה ופרנסה טובה. פרטים בטלפון: 050-4140741